

Beroep ingesteld op 8 mei 2009 — Commissie van de Europese Gemeenschappen/Italiaanse Republiek

(Zaak C-164/09)

(2009/C 180/48)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: C. Zadra en D. Recchia, gemachtigden)

Verwerende partij: Italiaanse Republiek

Conclusies

— vaststellen dat de Italiaanse Republiek de krachtens artikel 9 van richtlijn 79/409 ⁽¹⁾ op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen doordat de door de Regione Veneto vastgestelde en toegepaste regeling inzake het toestaan van afwijkingen van de regeling betreffende de bescherming van de vogelstand niet voldoet aan de eisen van artikel 9 van die richtlijn;

— de Italiaanse Republiek verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens de Commissie is de door de Regione Veneto vastgestelde wettelijke regeling niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9 van richtlijn 79/409.

Wet nr. 13 van 2005, die van kracht was op de datum waarop het met redenen omkleed advies is uitgebracht, voldoet niet aan de eisen van artikel 9 van de richtlijn, voor zover zij

- de soorten en het aantal vogels waarop de afwijking betrekking heeft, op algemene en abstracte wijze en zonder beperking in de tijd aangeeft;
- de afwijking voor specifieke vogelsoorten zonder onderscheid toestaat op grond van een algemene verwijzing naar de sub a tot en met c van artikel 9 genoemde gevallen zonder op passende wijze de concrete redenen aan te geven;
- zij niet als voorwaarde stelt dat geen andere bevredigende oplossing bestaat, en evenmin voorschrijft dat in elke afwijkende bepaling moet worden vermeld door wie, onder welke voorwaarden met betrekking tot het risico en onder welke omstandigheden van plaats deze afwijkende maatregelen mogen worden genomen;
- toestaat dat de kleine hoeveelheden zonder passende wetenschappelijke grondslag worden vastgesteld.

De Commissie is van mening dat de teksten die na het verstrijken van de in het met redenen omklede advies gestelde termijn zijn vastgesteld, niet alleen de reeds genoemde tekortkomingen niet wegwerken, maar deze in wezen zelfs herhalen. Het gaat daarbij met name om het decreto del presidente della giunta regionale (decreet van de president van de regionale

regering) nr. 140 van 20 juni 2006, het decreto del presidente della giunta regionale nr. 230 van 18 oktober 2006, de legge regionale (regionale wet) nr. 24 van 16 augustus 2007, het decreto del presidente della giunta regionale nr. 167 van 4 september 2007 en de legge regionale nr. 13 van 14 augustus 2008.

⁽¹⁾ Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand (PB L 103, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Administratieve rechtbank Sofia (Bulgarije) op 14 mei 2009 — Georgi Ivanov Elchinov/Natsionalna Zdravnoosiguritelna kasa

(Zaak C-173/09)

(2009/C 180/49)

Procestaal: Bulgaars

Verwijzende rechter

Administratieve rechtbank Sofia

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Georgi Ivanov Elchinov

Verwerende partij: Directeur van het Nationale Ziekenfonds

Belanghebbende partij: Ministerie van volksgezondheid

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 22, lid 2, tweede alinea, van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 ⁽¹⁾ [...] aldus worden uitgelegd, dat wanneer de specifieke behandeling waarvoor om het formulier E 112 wordt verzocht, niet in een Bulgaars ziekenhuis kan worden verkregen, ervan mag worden uitgegaan dat deze behandeling niet uit het budget van het Nationale Ziekenfonds (NZOK) of van het ministerie van Volksgezondheid wordt gefinancierd, en omgekeerd, wanneer deze behandeling uit het budget van het NZOK of van het ministerie van Volksgezondheid wordt gefinancierd, ervan mag worden uitgegaan dat zij in een Bulgaars ziekenhuis kan worden gegeven?
- 2) Moet de formulering „de desbetreffende behandeling niet op het grondgebied van de lidstaat, waarop hij woont, aan de betrokkene kan worden gegeven” in artikel 22, lid 2, tweede alinea, van verordening (EEG) nr. 1408/71 aldus worden uitgelegd, dat zij slaat op de gevallen waarin de behandeling die op het grondgebied van de lidstaat waarop de verzekerde woont, wordt gegeven, als behandelingstype veel ineffectiever en ingrijpender is dan de behandeling die in een andere lidstaat wordt gegeven, of geldt zij alleen voor de gevallen waarin de betrokkene niet tijdig kan worden behandeld?

- 3) Met inachtneming van het beginsel van de procesautonomie: Moet de nationale rechterlijke instantie rekening houden met de verbindende aanwijzingen die een hogere rechterlijke instantie haar bij de vernietiging van haar uitspraak en terugwijzing van de zaak voor een nieuw onderzoek heeft gegeven, wanneer er redenen zijn om aan te nemen dat deze aanwijzingen in strijd zijn met het gemeenschapsrecht?
- 4) Wanneer de desbetreffende behandeling op het grondgebied van de lidstaat waarop de tegen ziektekosten verzekerde woont, niet kan worden gegeven, volstaat het dan, opdat deze lidstaat een toestemming voor een behandeling in een andere lidstaat overeenkomstig artikel 22, lid 1, sub c, van verordening (EEG) nr. 1408/71 moet verlenen, dat de bewuste behandeling als soort behoort tot de prestaties die in de wettelijke regeling van eerstgenoemde lidstaat zijn voorzien, ook wanneer deze regeling de concrete behandelingsmethode niet uitdrukkelijk noemt?
- 5) Staan artikel 49 EG en artikel 22 van verordening (EEG) nr. 1408/71 in de weg aan een nationale bepaling als artikel 36, lid 1, van de Bulgaarse Wet inzake de ziektekostenverzekering, volgens welke de verplicht verzekerden alleen recht hebben op gedeeltelijke of volledige vergoeding van de uitgaven voor medische hulp in het buitenland, wanneer zij daarvoor een voorafgaande toestemming hebben ontvangen?
- 6) Moet de nationale rechter het bevoegde orgaan van de staat waarin de betrokkene tegen ziektekosten is verzekerd, ertoe verplichten het document voor een behandeling in het buitenland (formulier E 112) af te geven, wanneer hij de weigering om een dergelijk document af te geven als onwettig beschouwt, indien de aanvraag voor afgifte van het document vóór het uitvoeren van de behandeling in het buitenland is ingediend en de behandeling ten tijde van de gerechtelijke uitspraak is afgesloten?
- 7) Indien de vorige vraag bevestigend wordt beantwoord en de rechtbank de weigering van de toestemming voor een behandeling in het buitenland als onwettig beschouwt, hoe moeten dan de uitgaven voor de behandeling van de tegen ziektekosten verzekerde worden vergoed:
- rechtstreeks door de staat waar hij verzekerd is of door de staat waar de behandeling heeft plaatsgehad, nadat de toestemming voor een behandeling in het buitenland is overgelegd;
  - tot welk bedrag, wanneer het bedrag van de prestaties die zijn voorzien in het recht van de woonstaat verschilt van het bedrag van de prestaties die zijn voorzien in het recht van de lidstaat waar de behandeling wordt gegeven; met inachtneming van artikel 49 EG, dat beperkingen op het vrij verrichten van diensten verbiedt?

(¹) Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkende en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149, blz. 2), zoals gewijzigd en bijgewerkt door verordening (EG) nr. 118/97 van de Raad van 2 december 1996 (PB 1997, L 28, blz. 1).

Beroep ingesteld op 15 mei 2009 — Groothertogdom Luxemburg/Europees Parlement, Raad van de Europese Unie

(Zaak C-176/09)

(2009/C 180/50)

Proceestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Groothertogdom Luxemburg (vertegenwoordigers: C. Schiltz, gemachtigde, P. Kinsch, advocaat)

Verwerende partijen: Europees Parlement, Raad van de Europese Unie

Conclusies

— primair, de volgende passage nietig verklaren: „alsmede op de luchthaven met de meeste passagiersbewegingen in elke lidstaat” in artikel 1, lid 2, van richtlijn 2009/12/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 maart 2009 inzake luchthavengelden (¹);

— subsidiair, de gehele richtlijn nietig verklaren;

— het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Het Groothertogdom Luxemburg voert twee middelen aan ter ondersteuning van zijn beroep.

Met zijn eerste middel stelt verzoeker dat het beginsel van non-discriminatie werd geschonden op grond dat wegens de uitbreiding van de werkingssfeer van richtlijn 2009/12/EG tot de luchthavens „met de meeste passagiersbewegingen in elke lidstaat”, op een luchthaven als die van Luxemburg-Findel administratieve en financiële verplichtingen van toepassing zijn die niet gelden voor andere luchthavens die zich in een vergelijkbare situatie bevinden, zonder dat een dergelijk verschil in behandeling objectief gerechtvaardigd is. Verzoeker wijst in dit verband in het bijzonder op de situatie van de luchthavens van Hahn en Charleroi. Deze hebben hetzelfde verzorgingsgebied als de luchthaven van Findel en tellen elk een groter aantal passagiers dan deze laatste, maar moeten niet dezelfde verplichtingen in acht nemen. De aanwezigheid van grenzen tussen deze drie luchthavens kan geenszins een verschillende behandeling rechtvaardigen.

Met zijn tweede middel betoogt verzoeker bovendien dat de betrokken bepaling in strijd is met het subsidiariteits- en